

בענין חג הקוכות - כתיב ז' פעמים שמהה, "זסמת נמג", "זסית הָרְךָ סמא". ועי' נלמ"ס (קוף ה' לולב) שכתוב "נמג הקוכות סיימה נמקדת שמהה ימירות". כנ"ל שהרכנו כמה פעמים לפ拉斯 פנווקת כל "מליל"ג מלוות המלחויס נ"ה, (עי' לעיל פ' נ"ה), וכן י"ל כהן כי נחמת יש נקודה זו כל שמהה בעשיות כל המלחוות רק שיש מלה מיום ליה שמהה ציו"ט וכפלתו נמג הקוכות והמרכנו נ"ה עניין זה וגס העניין כל שמהה חג הקוכות עניין "שסמת נית השומט" (ההר פ' השמיינו), ע"צ.

אוצר החכמה

בענין חג השכוות - כתיב (טו - י') "זעשית מג שכוות לה' הלקיין ממם נדנת י"ך לה' טרמן" וכו', ויש לדיק מלט "זעשית", שמשמעותה שי' שכווה "עוותים" הם ציו"ט - ע"י "מקום נדנת י"ך", כמו שאחרי הפסוק שליחלו, וכך צוילר שם לר"י "הלוועה של' נגד הלוועה טלק", וכו', "הס מהה מצמאם הם של' מהי מצמאם הם טלק", גדרך וזה "עוותים" הם שסמת ציו"ט וידועים בכך הוש"ק טמיון גדול שהוא לא מלה הולמים ציו"ט, י"ל כי הימיר כ"כ מפני זה שהוא מעלה ציו"ט כמו שמשמעותו מהפזוק.

פרשת שופטים - חודש אלול

כלו ישיגו מה הניעמות שמהלה, מ"מ ימינה בכפי' שכן לריך להיות חמיאד נכל עת ונכל מנג, [וכנ"ל שהרכנו בנקודה זו נ"ה] ג' לשכוות נמלמל "עוות" לדרכו" חותם ג'). ויש לומר שוושי הכוונה כמה שלומדים נמודדים הוליד ב"לוד" הם הפסוק "שכתי ננית פ' כל ימי חי", כיינו טרוד המלך בקידוש מלט פ' שכלל מנג ש"ה צו, אין כטה' מולו, ואין נמג שחין ההור מלאיר כל כה, ש"ה צבוי ננית פ' כל עת - "כל ימי חי", וזה כולי' מה' וחולי' יכח נקוף הפסוק "להות כנועס פ'", ועוד יותר - "לצקל מהיכלו".

א) בתב האל"ה ה' (נפ' ו' לרך מ"ס מלחמת מוקר) "אופטיס וצוטליים חמן נך הכל שעיר", שמוגמר נספל י'ילך להנקדים שנולדו נקלחים "עניש", וחשו שלמל הכהוג טיקפות הولد הם עילמו ישגית חמיאד טלה' מס' צום עבירה צהמוד מן המקומות, היינו צ"יטוט נאכל" ש"ס" טמות שטייט על הלא, ויש לפ拉斯 ש"ס" טמות טהף כטהין לו יטוג הצעת, ש"יכפה" עילמו לטאות מה טליין עסקות, ושתי נחימות הללו היו נמתן מולה, שלמדו "געסה ונסמע", שפטו נאכלס שכן נכוון לקודל מולה ומלוות, וגס "כפה עליהם ה' בגיגים", שטהלה ניתנה צעל כלהם, טהף

מו - יד), נול"ה מומיות הלו"ג, אמאלול
וילך תלמידי נגד ה"י. ונראה שכוונתו
להגמ' (גרכות 7). "ומנה ממשי" לר' יוסי
למה נקיים על נולח,حمل דוד לפני
פקנ"ה, רנן"ע, מוצנעה חמי נך וכו',
סמל יగロס השמעה, כדלי יעקב כל חי
וכו', ע"ש סייענ' נגמ' ופייש". וחזו
הענין כל מודע הולן להיות תלמיד נגד יוס
פדיון הגם. ולילך "סמל יగロס השמעה".

ואיתא בגמ' (בב ס' נג:) "הכל צייד
צמיס מוץ מילחת צמיס", ולכן כל
הנקיונות שיבן הגדס כי תכליות להנחיתו
ליידי יריד, כמו שגהלנו צפ' נך נך
(ליקו"ד חותם ז') צב' פמי' הדריש
צבצעתה הנקיון עחוב הנקב"ה מה הגדס
לעומנו, וזה חיין לו הרבה הילך בטמונה
בקלבנו, ותכלית הנקיון שהיא לנוכחת
המנוקת להוציא כוחותיו هل הפעול כמו
צגייל הרכמן"ז כ"פ. וחושי העזודה כל
מודע יכול להגביר מה מדם תילחה כדי
ציזכל לעמוד נקיונות הצחות הכל צעה
וצעה. והימיס ההלו מקיעים, כמו שלמדו
ח'ני לדוי וידוי לי צהוב לר' מ הלו"ל,
זהם מהעורלים לעזודה - חייני לדוי, וזה
כח סיוע מלמעלה - ודזוי לי, וכמו
צמרגוס הונקלק עה"פ "ומל כ' הלקיך"
- "ויעלי כ' הלקיך ית טפשות לך", וכן
פירש בס הרכמן"ז, "זהו צהמוני הצה
לטבר מקיעין חומו, מגניעך צמאוג חליו
כל נצך והו יעזול חומר", ע"ט. וף

ב) "כִּי הָלַט עַז הַצְּדָה". נקפה"ק
שקיינו מות הלא לעז הצדקה נמלופנים
סוניים, (ועי' גס נגמי' (חנניהם ז'). מה
סדרתו על הלא). ו"ל להכוונה היה
לחולוק עז הצדקה ממצוות הצדקה
לצמכוּחה קלים לרווח מה הצדקה מחדך
כל צנה, מטה"כ מהילן שעומד פוח
מתנה לבנה ועוגה פירות. מה פוח
תפקיד הלא, שיעוד על ערכיו עד
齊יכוּמו כוחותיו לידי גiley ממילא, צוחמת
כל הלא יט לו כוחות גדוליס טמוניים
בקרכנו ומפקיד הלא פוח טלה י"י נריך
בכל פעם ופעם נחרות כדי למושך מה
כוחותיו הטה טיהי' כמו מהילן שמויין
פירות כדר ממילא, צלי חילסה וחיעעה,
וזודתי גס מהילן קלים לעוד עליו
כינוכס וצעידור, כדי טלה יפקדו פירותיו.
וכען זה מהלא טהף היט ענד על ערכיו
עד שכוחותיו צהיס לו ממילא, נריך הוה
לכגנית על ערכיו טלה זכרים מה כוחותיו.

ג) בשל"ה ה'ק' (כפ' ו' ד"ה ננהר) הבניהם נתנו סימן "הלי"ה שהוג מי נה יירח" (עומום ג - ח), הלי"ה לר"ת הי'לו, ר'הס הצעה, יוס מיטול, הבז'ענעל רציה. וכפ' נקדים כמות (ל - 1) "ומל'ה' הלקיך' ה'ת ל'צעך ו'ה'ת ל'צעך זרעך", וכמאנ' עה"ט שהוח לר"ת הי'לו", "לך נגנו להאכיס להחפצלן קליחות מל"ח הי'לו ומי'לך" (כמניג השפלה), ועוד שם "ווכן לוּל"ה שהמןמי לרחות כמות ב'" (מהליכים